

עפ"ת 24066/11/13 - גולן לולוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 24066-11-13 לולוי נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

מערער	גולן לולוי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על החלטת בימ"ש שלום תעבורה מרכז, מפי כב' השופטת טל אוסטפלד, בתיק תעבורה 3556-10-12, מיום 26.10.13 והחלטה קודמת שניתנה על ידי ביהמ"ש מיום 1.1.13.

בימ"ש קמא דחה בקשה לביטול פס"ד שניתן בהיעדר שהוגשה בהתאם להוראות סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב - 1982.

למען הזהירות, מתבקש ביהמ"ש להאריך המועד להגשת הודעת הערעור.

על פי עובדות כתב האישום, יוחסה למערער עבירה של נהיגה בשכרות מיום 14.9.12, על פי דוח מספר 50-2-0089317-5.

ביום 29.10.12 הורשע המערער בהיעדרו ונדון לפסילה בת 36 חודשים.

פסה"ד הובא לידיעת המערער ובהתאם הופקד רישיונו במזכירות ביום 18.12.12.

ביום 2.12.12 הוגשה בקשה לביטול גזר הדין מבלי להתייחס לקיומם של פגמים בראיות, ואשר בכללותן יש כדי לגרום לעיוות דין.

ביום 1.1.13 דחה בית משפט הבקשה.

ביום 24.10.13 הוגשה בקשה נוספת לביטול פסק הדין, וביום 26.10.13 דחה בית משפט הבקשה ללא נימוק נוסף, תוך הפניית ב"כ המערער להחלטתו הקודמת מיום 1.1.13.

לטענת ב"כ המערער, לאחר בחינת חומר הראיות, הרי אם לא תוצג כל התמונה במלואה בפני ביהמ"ש יביא הדבר לעיוות דין למערער, שכן למערער טענות מהותיות הנוגעות לעצם ביצוע העבירה שיש בהן כדי להביא לזיכוי.

לא התקיים תנאי בסיסי של המתנה בת 15 דקות ממועד העיכוב ועד למועד בדיקת הינשוף.

לא נעשה שימוש בפיה חדשה עם כל נשיפה שבוצעה.

על פי בדיקת המאפיינים למערער התרשמות השוטר רס"ל רונן חנוכה הינה בדבר שכרות קלה.

פלטי הינשוף לא נחתמו על ידי המערער ולכאורה על פי התרשומת סירב לחתום אך המערער עומד על טענתו כי לא התבקש כלל לחתום על פלטי הינשוף.

עוד נטען כי ייתכן ובסבירות גבוהה שבמועד הנהיגה המערער לא היה שיכור לאור המידה הנמוכה שנמדדה במכשיר הינשוף - 320 מיקרוגרם.

על ביהמ"ש ליתן למערער הזדמנות להוכיח טענותיו אלה.

עוד נטען כי בנסיבותיו האישיות, היותו רווק בן 34, אחיו הבכור נכה בדרגה של 100 אחוז בשל פיגור שכלי, נטל הפרנסה על המערער, אי התייצבותו לדיון לא נעשתה במכוון ועל יסוד כל האמור לעיל יש לבטל פסק הדין.

ב"כ המשיבה מבקשת לציין כי המערער קיבל הדו"ח, זומן לבית המשפט, לא התייצב ועל כן אין לו אלא להלין על עצמו.

מדובר בהגשת בקשה ראשונה לביטול גזר דין ביום 2.12.12 מהנימוק כי מועד הדיון לא היה ברור,

טענה שביהמ"ש דחה בשל היותו של המועד ברור עד כי לא ניתן לטעות בו.

ב"כ המערער לא הגיש ערעור על ההחלטה מיום 1.1.13 הדוחה בקשתו לביטול גזר הדין אלא בעבור 10 חודשים.

עוד נטען כי עיכוב המערער החל בשעה 13:30, הבדיקה נעשתה בשעה 13:57, דהיינו, חלפו 27 דקות שהן מעבר לתקופה המינימלית בת 15 דקות. המערער הודה כי שתה, המערער חתם על התיחקור.

ב"כ המשיבה מתנגדת להארכת מועד להגשת הערעור.

לגופו של עניין, דין הערעור שהוגש להידחות.

ב"כ המערער הגיש בקשה לביטול גזר הדין מהנימוק כי מועד הדיון שנרשם על ידי השוטר לא היה ברור לנאשם, וכי לנאשם טענות הגנה טובות היכולות להשפיע על תוצאות המשפט.

ביום 1.1.13 ניתנה החלטת בימ"ש קמא, במסגרת ההחלטה מצוין ביהמ"ש בזו הלשון:

"ביהמ"ש עיין בעותק טופס ההזמנה לדין שנמסר לנאשם ביום ביצוע העבירה ומועד הדין הרשום בו ברור ואינו משתמע לשתי פנים".

עוד צוין בהחלטה לעיל לאור הלכת איטליא (רע"פ 9142/01), כי היה על המערער להעלות בבקשתו לביטול פסה"ד כל הטענות כולל אסמכתאות. בהיות הבקשה נעדרת טענות ואסמכתאות, אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין והבקשה נדחתה.

עוד צוין ביהמ"ש במסגרת ההחלטה לעיל כי מאחר והמערער ביקש לבטל גזר הדין בלבד, הרי שהינו מודה באשמה ועיקר טענותיו לעניין חומרת הדין, לאור כמות האלכוהול שנמצאה בגופו. ובסיכום, הבקשה נדחתה.

לא הוגש ערעור על החלטה זו.

ביום 24.10.13 הוגשה בקשה נוספת לביהמ"ש, שונה מזו הראשונה, מורחבת יותר תוך שהיא מתייחסת לטענות המערער לגוף הראיות, כפי שהן בחומר החקירה, ומבקשת את ביהמ"ש לבטל את פסק הדין כולו.

הנימוק להגשת הבקשה הראשונה המתייחסת לביטול גזה"ד בלבד, ולא לטענות המערער כנגד ראיות התביעה נעוץ לטענת ב"כ המערער במחדל. גם הגשת הבקשה השנייה ביום 24.10.13 מתורצת כמחדל ב"כ המערער.

לאור כך, השאלה הנדרשת להכרעה הינה האם יש מקום להורות על הארכת מועד להגשת הערעור בנסיבות אלה, אם לאו.

בעפ"ת 18643-10-09 חמזה חמזה נ' מ"י, לשכת תביעות חיפה, נפסק בזו הלשון:

"נזכיר כי הדין החל על ענייננו הוא סעיפים 240 ו- 130 (ח) לחסד"פ, לפיהם על מי שמבקש לבטל פס"ד שניתן בהיעדרו בעבירות תעבורה להוכיח שניים אלה: סיבה מוצדקת להיעדרותו מהדין וקיומו של עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין. ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.12.2009); רע"פ 5146/09 שרעבי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.7.2009); רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.2.2004); רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 2.10.2003); רע"פ 5377/03 וג'די נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.6.2003). המועד להגשת הבקשה הוא 30 ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין, אולם בית המשפט רשאי לדון בבקשה שהוגשה באיחור, אם הוגשה בהסכמת התובע.

עוד נציין כי ככלל, טעות או רשלנות של בעל דין או של עורך דינו אינה יכולה לשמש סיבה מוצדקת לביטול פס"ד שניתן בהיעדרו. ראו רע"פ 5377/03 וג'די נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29.6.2003); רע"א 7934/06 קנדיל נ' עין הנציב בקבוצת הפועל מזרחי להתיישבות שיתופית בע"מ (ניתן ביום 18.4.2007); רע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8.4.2008); רע"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל פ"ד לט(3) 279 (1985)."

בבש"פ 524/11 במסגרת בקשה להארכת מועד בשל איחור של 10 ימים בהגשת ההליך, נפסק בזו הלשון:

"דין הבקשה להארכת מועד להידחות. אמת, הגישה בבקשות להארכת מועד בפלילים גמישה יותר ביחס להליכים אזרחיים, על מנת לאפשר למי שהורשע ונגזר דינו למצות את הליכי הערעור בעניינו... מתן אורכה בהליכים פליליים לא יעשה כדבר שבשגרה, שכן זהו היוצא מן הכלל. בהתאם לכך, נפסק כי אין ליתן אורכה להגשת הליך ערעורי בפלילים, אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה, ישקול ביהמ"ש בין היתר, את משכו של הערעור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מ"י (לא פורסם, 25.7.2006); ע"פ 8031/09 מגיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 19.10.2009)).

ובהמשך,

"טענות בדבר רשלנותו של עורך דין, אף הן אינן מהוות טעם אשר בעטיו יוארך המועד להגשת הליך, (השוו: בש"א 7364/05 כהן נ' דגן (לא פורסם, 25.8.05); וכן בש"א 1167/99 חדד נ' בנק דיסקונט לישראל (לא פורסם, 13.5.99)).

לא מצאתי טעם לסטות מפסיקה זו במקרה שלפניי.

עיקר טענות ב"כ המערער לאיחור בהגשת הבקשה לביטול פסק דין, בהרחבת הבקשה לביטול פסק הדין שהוגשה ביום 24.10.13 המתייחסת לפסק הדין כולו ולא רק לגזר הדין, כפי שנטען בבקשה הראשונה לביטול פסק דין אשר נדחתה לגופה ביום 1.1.13 נעוצות במחדל עורך הדין ב"כ המערער, בהתנהלות אולי קלוקלת של ב"כ המערער, אך לדברי ב"כ המערער קשה להאשים את המערער בכך. יש לעשות צדק עם המערער, ניתן להשית הוצאות על ב"כ המערער, אך אסור שתצא מביהמ"ש אמירה שבגלל עיכוב בהודעת הערעור על אף שעולה חשש ממשי בעיוות דין, ביהמ"ש ידחה את הבקשה.

לאחר שבחנתי את הבקשה וטענות הצדדים אין בידי להיעתר להארכת מועד להגשת הערעור, עם כל הצער שבדבר.

הבקשה לביטול פסה"ד הוגשה באיחור של 10 חודשים, איחור שאינו דבר של מה בכך, ונפסק כי תקלות במישור יחסים בין עו"ד ללקוח או החלפת ייצוג אין בו כדי להוות טעם מיוחד להגשת ערעור.

על ביהמ"ש לבחון הטעמים בבסיס הבקשה להארכת מועד אל מול הצורך להגן על סופיות ההליכים והמשקל שיש ליתן לאינטרס בעל דין בוודאות השמורה לעמידה בלוח זמנים שיפוטי, כך במישור האזרחי, כך במישור הפלילי.

בסיכום, הגשת הבקשה באיחור כה רב, בהיעדר טעם מיוחד, בהיעדר הגשת בקשה להארכת מועד בתוך התקופה הקבועה בחוק, בשים לב לכך כי יחסי עו"ד ולקוח כשלעצמם אינם מהווים טעם להארכת מועד, יש להעדיף הוודאות, השוויון והיציבות בהפעלת סדרי הדין, סופיות הדיון והשמת גבול למשכם של הליכים על פני גישתו של המערער.

הבקשה להארכת מועד נדחת.

המזכירות תשלח פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ג שבט תשע"ד, 24 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.